

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Korinthiërs 13, 13
Middagdienst

Broeders en zusters, in deze dienst wil de Here ons laten zien dat wij moeten leven in geloof, hoop en liefde. En de meeste van deze is de liefde. Daarom zullen we straks, nadat we de vredegroet van de Here hebben ontvangen, zingen van de liefde waarmee God ons liefheeft, met de woorden van Psalm 63 vers 2. Maar voordat we daartoe overgaan, zullen we eerst onze afhankelijkheid van de Here belijden. En uit eerbied voor de Here zullen we dat staande doen.

1. **Lied : Psalm 63 : 2**
2. **Gebed voor zegen over de dienst**
3. **Schriftlezing : 1 Korinthiërs 12 : 31 – 13 : 13**
4. **Lied : Psalm 133 : 1**
5. **Tekst : 1 Korinthiërs 13 : 13a en b**
6. **Lied : Psalm 123 : 1** (ons vertrouwen op de Here uitzingen)
7. **Belijdenis van ons geloof met de woorden van de Apostolische geloofsbelijdenis op de wijs van Gezang 4**
8. **Dankzegging en voorbede**
9. **Slotzang : Psalm 150 : 1 en 2**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

U kent waarschijnlijk de gelijkenis wel uit Lucas 12 de verzen 16 tot en met 21. De Here Jezus vertelt daar over een rijke man die in een jaar een enorme oogst mag binnenhalen. De Here Jezus vertelt de gelijkenis met de volgende woorden: En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht. En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen. En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen. En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk. Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel

van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn? Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God.

Deze rijke man maakte zich dus erg druk over zijn leven hier op aarde. Hij probeerde via een goede planning zijn leven helemaal te regelen. En dat is niet iets dat alleen in de dagen van de Here Jezus gebeurde. Onze tijd staat ook bol van de planning. Allerlei financiële instellingen proberen ons te helpen onze financiën zo te organiseren dat we zoveel mogelijk uit het leven kunnen halen. Lekker vroeg stoppen met werken, de kinderen laten studeren en toch ook nu je niets hoeven ontzeggen.

En carrièreplanning is ook zo'n modern verschijnsel. Bedrijven proberen mensen te werven door ze een plan voor hun loopbaan voor te leggen. Hoe je van de ene functie naar de andere gaat en daarbij steeds hoger in de organisatie klimt en welke beloningen daarbij horen. En mensen hebben het daar vreselijk druk mee. Vreselijk druk met het leven in deze bedeling. Maar de Here Jezus laat in deze gelijkenis zien, dat wij als mensen wel van alles kunnen plannen, maar dat het leven niet in onze handen ligt. We hebben hier geen blijvend bestaan en alles wat we hier aan aardse dingen opbouwen zal ook weer afgenomen worden. En dat we ons dan ook niet zozeer bezig moeten houden met het opbouwen van ons tijdelijk leven hier op aarde. Daar bedoel ik dus mee wat de Here Jezus in de gelijkenis het verzamelen van schatten voor zichzelf noemt. Schatten waarvan Hij in de Bergrede heeft gezegd, dat het schatten zijn die worden aangetast en ontoonbaar worden gemaakt door mot en roest en die weggenomen worden door dieven. Maar dat we ons moeten richten op het bouwen van een blijvende toekomst, een geestelijk huis, een geestelijk leven waarin we rijk zijn in God. Want dan bouwen we aan een leven dat blijft. Dan verzamelen we ons hemelse schatten. En in de hemel zijn geen mot en roest die schatten aantasten en ontoonbaar maken. En daar zijn ook geen dieven die inbreken. Nee, wat we ons in de hemel verzamelen blijft.

En dat woord "blijft" brengt ons dan ook bij de tekst van vanmiddag. Want daarin gaat het ook over wat blijft. Dat zijn de eerste woorden van vers 13. "Zo blijven dan:". Geloof, hoop en liefde. Ik mag u dan ook vanmiddag laten zien **hoe u een blijvend leven kunt bouwen. Ik wil u daarbij op drie dingen wijzen.**

- 1. Bouw uw levenshuis op het fundament van het geloof in de Here,**
- 2. Trek de muren van dat levenshuis op in de verwachting van de Here,**
- 3. Vul de ruimten van dat levenshuis met de liefde van de Here.**

Het eerste waar de Here ons op wijst in het bouwen van ons levenshuis is dat wij dat moeten **bouwen op het fundament van het geloof in de Here**. Paulus heeft 1 Korinthiërs 13 geschreven met het oog op de verhoudingen in de kerk, in zijn gemeente. En nu dreigt er in de gemeente van Korinthe scheefgroei te ontstaan. De Here heeft de mensen in die gemeente heel veel gaven gegeven. De één heeft krachten om mensen te genezen, een ander heeft de gaven om voorspellingen te doen, om te profeteren, en weer een ander heeft de gave om in tongen te spreken.

En nu leidde die verscheidenheid aan gaven er toe dat sommige mensen in de gemeente zich boven anderen verheven voelden. Ze schepten daar min of meer over op. Maar Paulus vindt dat helemaal verkeerd. En komt daartegen in het geweer. Hij laat in hoofdstuk 12 de verzen 4 tot en met 11 allereerst zien, dat er geen enkele reden is om op te scheppen, omdat de gaven die men heeft, ontvangen gaven zijn. Die gaven zijn geen verdiensten, maar geschenken van de Heilige Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, zoals Hij wil.

Vervolgens laat hij in de verzen 12 tot en met 31 zien dat de ene gave niet meer is dan de andere. Hij gebruikt daarbij het beeld van een lichaam. En hij zegt: de oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig. En ook kan het hoofd niet tegen de voeten zeggen: ik heb u niet nodig. Alle ledematen in het lichaam hebben hun functie. En ze zijn allemaal nodig. Met onze handen kunnen we fantastische dingen doen. Maar toch zijn de handen niet meer waard dan de armen. Want zonder die armen zijn de handen ook bijna nergens toe in staat. De armen stellen de handen in staat om die mooie dingen te maken. Welnu zo is het ook in de kerk. Niemand is onbelangrijk. Wie in de schijnwerpers staat is niet belangrijker dan degene die achter de coulissen werkt. Iedereen heeft zijn plek. We hebben elkaar allemaal nodig. Elkaars gaven en elkaars werk.

Paulus maakt dus in hoofdstuk 12 eerst duidelijk dat alle gaven in de gemeente ontvangen gaven zijn en dat ene gave niet belangrijker is dan de andere. En dan eindigt hij hoofdstuk 12 met de gemeente een weg te wijzen die verder omhoog voert dan die gaven van profetie en krachten van genezing. Gaven die veel belangrijker zijn. En dan wijst hij vooral op de gave van de liefde. Want je kunt wel met tongen spreken, maar als je de gave van de liefde niet hebt, dan is je spreken niet meer dan schallend koper of een rinkelende cimbaal. En je kunt wel de gave van de profetie hebben, of geloof dat bergen verzet. Maar als je de liefde niet hebt dat baat het je niets. En vanaf vers 8 geeft hij nog

een reden waarom ze niet zo hoog moeten opgeven van die bijzondere gaven. Want al die dingen waar ze in Corinthe mee bezig zijn, zijn maar tijdelijke gaven. Want, profetieën, zij zullen straks afgedaan hebben. Tongen, zij zullen verstommen. Kennis zij zal afgedaan hebben. Al die dingen hebben wel hun betekenis voor dit leven. Zolang de Here Jezus nog niet is teruggekeerd uit de hemel om de nieuwe aarde te grondvesten. Maar in de hemel en op de nieuwe aarde zullen die gaven er niet meer toe doen. Er niet meer zijn. Ze zullen geen betekenis meer hebben.

Het drie dingen die blijven zijn: geloof, hoop en liefde. Dat zijn de hoogste gaven. Gaven die je meeneemt over dood en graf heen. Die hebben zelfs in de hemel en op de nieuwe aarde nog betekenis. Die zijn blijvend in het leven met de Here Jezus en in het leven van zijn gemeente.

En de eerste gave die Paulus noemt als blijvende gave, is de gave van het geloof. Je kunt je afvragen of het niet heel vreemd is wat Paulus hier schrijft. Dat geloof blijft. Je zou toch mogen zeggen dat er straks geen geloof meer nodig is. Dan zien we de Here toch. Dan is het toch geen kwestie van geloven meer, maar van zien. Maar Paulus heeft het hier ook niet zozeer over het geloof dat redt van de zonde. Het geloof waardoor de Here ons onze zonden vergeeft.

Maar het gaat hier meer om geloof in algemene zin. Zoals Paulus daar in vers 2 over spreekt. Het geloof dat bergen verzet. Het geloof, of misschien beter gezegd, het vertrouwen op de Here. Het leven uit de wetenschap dat God ons liefheeft in zijn Zoon Jezus Christus. Het geloof dat Hij ons in zijn Zoon tot zijn kinderen heeft aangenomen. Het geloof dat Hij dan ook als een Almachtige Vader voor ons zal zorgen. Een Vader die alles in zijn hand heeft en die alle dingen regeert en die ons het goede niet zal onthouden en die het kwaad dat Hij ons in dit loeven toedeelt, zal laten meewerken ten goede. Dat geloven daar gaat het om. En dat geloven betekent dus, daaruit ook leven. Als het tegen zit. Als je het moeilijk hebt. Door geduldig en vertrouwend op te zien naar de Here. Maar ook als je het goed hebt. Door Hem te danken. Dat geloof is niet alleen in deze tijd belangrijk. Dat geloof blijft. Want de Here wil ook straks op de nieuwe aarde onze God zijn. Degene zijn aan wie wij ons toevertrouwen en in Wie wij geloven. De God zijn door Wie wij leven, in Wie wij leven en voor Wie wij leven.

En dat brengt ons dan ook gelijk bij het tweede. **Trek de muren van uw levenshuis op in de verwachting van de Here.** We komen dus nu bij de hoop uit de tekst. Alleen is

dat woord hoop vandaag de dag niet meer zo'n goed woord. In hoop klinkt iets van onzekerheid. Op hoop van zegen. Laten we het hopen. Laten we hopen dat het goed uitpakt. We vestigen onze hoop op een laatste strohalm. Maar dat wordt hier helemaal niet bedoeld. Want wie gelooft staat maar niet op drijfzand, op onzekerheid. Nee, die heeft een vast en stevig fundament onder zijn voeten. Het fundament van het geloof op Gods liefde in Jezus Christus. Waarvan de Here ons vandaag weer heeft verzekerd in het sacrament van het Heilig Avondmaal. Want de Here Jezus heeft dat sacrament ingesteld om ons vast te doen geloven dat wij het genadeverbond horen. Om in het Heilig Avondmaal tegen ons te zeggen: zo dikwijls u van dit brood eet en uit deze beker drinkt, zal dat voor u een betrouwbaar onderpand zijn, dat u aan mijn hartelijke liefde en trouw herinnert en daarvan verzekerd. De Here laat op dus niet leven op een onzekere hoop van zegen.

Daarom is het ook veel beter om het woordje hoop anders te vertalen. Het bijbelse woord 'hoop' kunnen we het beste vertalen met ons woord 'verwachting'. En onze hoop is dus een vol verwachting opzien naar de Here. Van Wie wij al het goede mogen verwachten. En we hoeven daarbij niet bang te zijn dat we de Here overvragen, teveel van Hem verwachten. Want Hij verlangt zelfs dat wij alles voor dit leven van Hem verwachten. En wie alles van de Here verwacht, komt nooit bedrogen uit. Want als onze God heeft Hij alles in zijn macht en als onze Vader wil Hij ons ook alles geven. Als wij ons levenshuis dus bouwen op het geloof in de Here, dan zullen wij ook in alle vertrouwen de muren ervan kunnen optrekken. Want de Here zal voor ons zorgen. En wie in die verwachting leeft, zal nooit bedrogen uitkomen.

Betekent dat dan dat ons levenshuis er helemaal naar onze wens zal uitzien? Nee. Sommigen van ons hadden graag meer kinderkamers in hun huis gebouwd. Hadden graag gezien dat het met de kinderen op bepaalde punten anders was gegaan. Dat zijn teleurstellingen die je tegenkomt bij het bouwen. Maar laat dat voor ons toch geen reden zijn om te twijfelen aan de trouw van de Here. Want de Here gaat niet altijd die wegen met ons die wij zouden willen bewandelen. Soms leidt Hij ons zelfs langs heel moeilijke wegen, maar door onze teleurstelling en ons verdriet heen, mogen we dan toch weten: onze God en Vader weet wat goed voor ons is. Hij overziet ons leven van geboorte tot graf. En Hij weet als geen ander welke kamers er in ons levenshuis gebouwd moeten worden. En van welke kamers het beter is voor ons dat ze niet gebouwd worden. En al

kunnen we nu lang niet altijd begrijpen waarom de Here ons huis zo bouwt, laten we dan leven in het vertrouwen dat de Here als geen Ander weet wat goed voor ons is. En dat Hij ons dat ook ooit zal openbaren. Beseffend dat we nu nog zien door een spiegel, in raadselen, maar straks van aangezicht tot aangezicht. Dat we nu nog onvolkomen kennen, maar straks ten volle. Dat in de tweede plaats.

En nu zal iemand misschien willen vragen, maar hoe kun je zo blind op de Here vertrouwen als je leven bij de handen afbrokkelt? Dat brengt ons bij het derde punt

Vul de ruimten van uw levenshuis met de liefde van de Here. Ja, hoe kun je nu zeker zijn van Gods liefde als je levenshuis er zo anders uit gaat zien als je zelf had gewild? Als allerlei kamers niet gebouwd kunnen worden en er kamers ontstaan waar je liever niet in wilt zijn, omdat ze lijden en moeite met zich meebrengen. Wat blijft er dan nog zichtbaar van Gods liefde? Waar kun je Gods liefde nog zien als je levenshuis voel je gevoel een diepe put is geworden waar je midden in put zit? En de muren van het levenshuis geen ruimte geven, maar op je afvliegen? Waar moet je dan nog naar toe?

Ja, waar moet je je blik op richten als je geen vaste grond meer onder je voeten voelt en de muren op je afvliegen? Dan moet je je blik omhoog sturen. En dan mag je weten dat er geen deksel op de put zit. Maar dat er altijd een weg is naar de hemel. En wat is daar in de hemel te zien? Stefanus beschrijft dat voor ons in Handelingen 7 vers 55 en verder: Maar hij, vol van de Heilige Geest, sloeg zijn ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods. En Stefanus zei: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.

Dat is wat Stefanus zag: Jezus Christus staande aan Gods rechterhand. Stefanus zag zijn Heiland. Zag de Here Jezus die uit liefde voor Hem zijn leven had gegeven in die verschrikkelijke dood aan het kruis. Maar hij zag Hem niet als de gekruisigde, maar als de overwinnaar. Die door God met grote heerlijkheid en macht is bekleed. En dat mag ons troosten als wij het niet meer weten. Gods Zoon die ons zo lief heeft dat Hij zijn leven voor ons heeft afgelegd aan dat vreselijke kruis op Golgotha. Hij die ons zo liefheeft, regeert alles en zal ons de eeuwige heerlijkheid binnenleiden. Hij zal er zelf voor zorgen dat niet ons van Gods liefde scheiden zal. Maar wij altijd in de liefde van God mogen leven.

En wie dat ziet. Dat hij leeft van Gods liefde. Wie ziet hoe Gods liefde hem omringt en ervaart dat hij van liefde leeft. Die gaat dan ook zelf liefhebben. Wie ziet welke wonde-

ren de liefde voor ons heeft bewerkt, die wil ook zelf leren liefhebben. Die gaat de woorden van 1 Corintiërs 13 op de muren van zijn levenshuis schrijven, zodat ze telkens voor onze ogen staan. “De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, de liefde is niet afgunstig, de liefde praat niet, de liefde is niet opgeblazen, de liefde kwetst niemands gevoel, de liefde zoekt zichzelf niet, de liefde wordt niet verbitterd, de liefde rekent het kwade niet toe. De liefde is niet blij over ongerechtigheid, maar zij is blij met de waarheid. Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij. De liefde die vergaat nimmermeer.

En als we deze woorden op de muren van ons levenshuis zetten en deze dingen dagelijks voor ogen houden, dan gaan die woorden ons levenshuis ook vullen. Dan wordt ons hart een hart van liefde waarin naasten geborgenheid en begrip vinden. Dan wordt ons leven een leven waarin we steeds meer vrede ervaren. En dan wordt in deze boze wereld iets zichtbaar en voelbaar van de hemel en de nieuwe aarde die komt.

Laten we ons dus inspannen, niet om schatten te vergaren in deze wereld, maar om schatten te vergaren in de hemel. Bouw niet een huis dat zeker ontoonbaar zal worden en vroeg of laat zeker zal vergaan. Maar bouw een blijvend levenshuis. Een huis om in te wonen met de Here en de naasten die Hij u geeft. Een huis met het geloof in God als fundament. Een huis waarvan de muren zijn opgetrokken in de verwachting op de Here. En een huis dat vervuld is met de liefde van God. Dan zult u een huis hebben dat nooit zal vergaan, maar u alleen maar meer met blijdschap en vrede zal vervullen.

Amen.